

Vanhemmat, lapset ja kirkko

Yhteiskunnan jäsenenä kristittyjen vanhempien on opetettava lapsiaan, eivätkä he saa jättää tällaista velkaa seurakunnalle tai muulle laitokselle.

Vanhemmat, lapset ja kirkko

Johdanto

Mitä voin tehdä pitämään lapseni kirkossa? Tämän kysymyksen ovat esittäneet monet kristityt vanhemmat.

Ne, joilla on pieniä lapsia, haluavat kaavoja, jotka estävät lapsiaan harhautumasta kirkosta, ja ne, joilla on suuria lapsia, jotka ovat irtautuneet kirkosta, haluavat Jumalan tekevän ihmeen.

Mitä tehdä?

Uskovan pojan täytyy syntyä uudestaan □□

Ensinnäkin jokaisen kristityn on oltava tietoinen siitä, että "lihalapset eivät ole Jumalan lapsia". Kuten? Eikö lapseni, syntynyt evankelisessa ja / tai protestanttisessa syntymäpaikassa, ole Jumalan lapsi?

Jos nyt "*uskovan poika olisi Jumalan poika*", meidän olisi sovittava, että kaikki Abrahamin jälkeläiset ovat myös Jumalan

lapsia, mutta Raamattu ei kuitenkaan opeta sitä.

Apostoli Paavali kirjoitti Rooman kristityille ja teki selväksi, että Aabrahamin lihan jälkeläinen ei anna jumalallista sikiötä "Ei, ettei Jumalan sanaa puuttuisi, koska kaikki israelilaiset eivät ole israelilaisia; Eivätkö he kaikki ole lapsia, koska he ovat Aabrahamin jälkeläisiä" (Room. 9: 6-7). "... lihalapset eivät ole Jumalan lapsia, mutta lupauksen lapset lasketaan jälkeläisiksi" (Room. 9: 8). Jos Abrahamin lapset eivät ole Jumalan lapsia, seuraa myös, että uskovan poika ei ole Jumalan lapsi.

Siksi jokaisella, joka haluaa saavuttaa jumalallisen sietokyvyn, on oltava sama usko kuin uskovaalla Abrahamilla, toisin sanoen jotta kristityn poika olisi Jumalan lapsi, hänen on välttämättä uskottava samalla tavalla kuin isä uskoi evankeliumin sanomaan .

"Tiedä siis, että ne, jotka uskovat, ovat Abrahamin lapsia" (Gal. 3: 7).

Ainoastaan ne, jotka syntyvät katoamattoman siemenen kautta, joka on Jumalan sana, ovat Jumalan lapsia, toisin sanoen kristittyjen lapset eivät välttämättä ole Jumalan lapsia.

Kirkko on Kristuksen ruumis

Toiseksi kaikkien kristittyjen on oltava tietoisia siitä, että Kristuksen ruumista, jota kutsutaan myös kirkoksi, ei voida sekoittaa ihmisen instituutioihin, kuten perheeseen ja kirkkoon. Ihmisen instituutioon kuuluminen ei saa ihmistä kuulumaan Kristuksen ruumiiseen, toisin sanoen pelastettuun.

Vastuu kouluttaa

Yhteiskunnan jäsenenä kristittyjen vanhempien on opetettava lapsiaan, eikä sinun pidä jättää tällaista velkaa seurakunnalle tai muulle laitokselle. Tällainen tehtävä on yksinomaan ja yksinomaan vanhempien tehtävä. Jos vanhemmat eivät ole poissa, tämä tehtävä tulisi siirtää toiselle henkilölle, jolla on tämä rooli: isovanhempiin, setiin tai viimeisenä keinona yhteiskunnan perustama laitos (orpokoti).

Miksi lastenkasvatustehtävää ei voida delegoida? Koska normaalin sisällä vanhemmat ovat ihmisiä, jotka luottavat parhaiten ja eniten yksilön ensimmäisinä vuosina. Tämän luottamussuhteen perusteella perheen laitoksesta tulee laboratorio, jossa suoritetaan kaikki testit vastuullisen kansalaisen tuottamiseksi.

Perheen sisällä opitaan, mikä on auktoriteetti ja vastuu. Ihmissuhteita opitaan ja kehitetään perheen sisällä, kuten veljeys, ystävyys, luottamus, kunnioitus, kiintymys jne.

Koska vanhemmilla on paras ja luotettavin suhde, he ovat myös parhaita esittelemään lapsille Kristuksen evankeliumia koulutusprosessin aikana. Siksi on tervehdyttävää, että vanhemmat eivät esitä lapsilleen kostonhimoista ja säälistä Jumalaa. Lausekkeet kuten: *“- Älä tee tätä, koska isä ei pidä siitä! Tai – jos teet tämän, Jumala rankaisee! ”*, Ei heijasta evankeliumin totuutta ja aiheuttaa valtavaa vahinkoa lapsen ymmärrykselle.

Evankeliumin luomaa suhdetta Jumalan ja ihmisten välillä ohjaa luottamus ja uskollisuus. Onko mahdollista luottaa kiusaavaan ja kostoilevaan? Ei! Kuinka nuori mies voi nyt luottaa Jumalaan, jos hänelle esitetyt asiat eivät vastaa evankeliumin totuutta?

Vanhempien on osoitettava lapsilleen, että joitain käyttäytymismalleja ei suvaita, koska isä ja äiti hylkäävät

käytännössä. Isä ja äiti kieltävät tällaiset asenteet. Se, että tällainen käytös on haitallista ja koko yhteiskunta myös hylkää.

Älä anna lapsellesi kaunaa, hermostunutta Jumalaa, joka on valmis rankaisemaan sinua väärinkäytöksistä. Tällainen vanhempien käyttäytyminen osoittaa selvästi, että he kiertävät vastuunsa kouluttajana

Lasten kouluttaminen luomalla pelon suhde, Jumala, kirkko, pastori, pappi, paholainen, helvetti, poliisi, mustanaamaiset härät jne. Teloittajana tai rangaistuksena tuottavat miehiä, joita he eivät kunnioita instituutioita ja halveksi niitä, jotka käyttävät auktoriteettia. Tämän tyyppinen koulutus saa aikaan pelkoa kunnioituksen sijaan, koska luottamussuhde ei ole vakiintunut. Kun pelko ohittaa, ei ole enää mitään syytä totella.

Vanhemmilla, jotka toimivat tällä tavoin kouluttaessaan lapsiaan, on oma syyllisyytensä lastensa harhaan johtamisessa. Kirkolla on myös oma osuutensa, koska se ei nimittänyt vanhempia ainoiksi ja laillisiksi vastuussa lastensa koulutuksesta. Valtio on myös syyllinen, koska se ottaa kouluttajan roolin, vaikka todellisuudessa se on vain väline tiedon välittämiseen.

Jos koulutuksen perusteita ei määritellä perheen sisällä ja tällaisia []perhesuhteissa sovellettavia ja koettuja käsitteitä, kaikki muut inhimilliset instituutiot, kuten kirkko ja valtio, ovat tuomittuja epäonnistumiseen.

Monet vanhemmat soveltavat itseään töihin, opiskeluun ja seurakuntaan, mutta he eivät investoi aikaa lastensa koulutukseen. Lasten koulutus tapahtuu kokopäiväisesti, eikä ole terveellistä jättää huomiotta tällä kertaa.

Milloin kouluttaa?

Huolta lapsista ilmaantuu yleensä vain silloin, kun kristityt vanhemmat kokevat lastensa etääntyvän kirkon laitoksesta. Pelottava vetoaminen määräämiseen ja pakottamiseen pakottaen lapset käymään kirkossa. Tällainen asenne on jopa virheellisempi kuin se, ettei ole opastanut lasta oikeaan aikaan.

Nämä kysymykset hämmästyttävät joitain kristittyjä vanhempia, koska he eivät tiedä, mikä on heidän roolinsa yhteiskunnan jäsenenä ja mikä on heidän tehtävänsä evankeliumin lähettiläänä. Kristityt vanhemmat eivät voi sekoittaa näitä kahta toimintoa.

Kristillisillä vanhemmilla on kaksi hyvin erilaista tehtävää:

- a) kouluttaa lapsiaan yhteiskunnan jäseniksi ja
- b) ilmoittaa lapsille evankeliumin upeista lupauksista, jotta he eivät koskaan eksy uskosta.

Nämä tehtävät on suoritettava jo varhaisesta iästä huolehtimalla siitä, että samanaikaisesti käsitellään kansalaisten koulutusta, unohtamatta totuuden sanan opettamista, korostaen Jumalan rakkautta ja uskollisuutta.

Pienestä iästä lähtien lasta on opetettava kunnioittamaan auktoriteetteja, ja vanhempien välityksellä lasta käytetään valtaan alistumisessa. Sisarusten, isovanhempien ja setien kautta lapsi oppii kunnioitusta ja tunnepitoisuutta. Ystävien, opettajien, naapureiden ja tuntemattomien tapaan lapsi oppii suhteet maailmaan.

Entä evankeliumi? Mitä Raamattu suosittelee? 5.Mooseksen kirjan luvussa luetellaan seuraavat: "Ja opetat heidät lapsillesi ja puhut heistä istuessasi talossasi, kävellessäsi polkua pitkin, makuulla ja noustessa" (5. Moos. 6: 7). Lapsen elämäntavasta on neuvottava koko ajan, eli kotona, matkalla,

nukkumaan mennessä ja noustessa.

Pyhien "kirjainten" opetus on vanhempien vastuulla! Pyhät kirjoitukset eivät suosittale tällaisen tehtävän delegoimista pyhäkoulun opettajalle, ja lisäksi se rajoittaa Kristusta koskevan opetuksen kerran viikossa vain yhden tunnin ajaksi. Täysin erilainen kuin mitä pyhissä kirjoituksissa suositellaan: päivittäinen opettaminen.

Lapset ja yhteiskunta

Vanhempien on autettava lapsia ymmärtämään, että kaikki ovat kuuliaisia □□vanhemmille ja yhteiskunnalle. Vanhemmille alistuminen on tänään essee ja oppisopimuskoulutus, jota yhteiskunta vaatii sekä koulussa että työssä.

Vaikka nuori olisikin saanut ohjeet, vaikka meillä ei olisi halua seurata Kristuksen evankeliumia, meillä on kansalainen, joka on sitoutunut tiettyihin sosiaalisiin arvoihin.

Yksi ajankohtaisista ongelmista kristittyjen lasten koulutuksessa on perhekasvatuksen sekoittaminen kirkkoon. Sosiokulttuuristen arvojen välittämisen vastuun siirtäminen kirkolle on iso virhe. Kun nuori kasvaa ja on pettynyt tiettyihin laitoksen ihmisiin, hän lopulta eroaa osallistuneen yhteisön jäsenyydestä ja samalla kapinoi kaikenlaisia □ sosiaalisia arvoja vastaan.

Kun vanhemmat ovat tietoisia siitä, että he eivät luo lapsia Jumalalle, he soveltavat enemmän lasten koulutukseen ja evankeliointiin. Eivätkä he myöskään epätoivo, kun näkevät, että heidän versonsa eivät ole tuulella menemään kirkkoon. He eivät tunne syyllisyyttä tai vastuuta lapsistaan, kun he eivät käsittele joitain institutionaalisia kysymyksiä.

Lapsia on kuitenkin tarpeen kouluttaa opettamalla Jumalan sanaa unohtamatta kuitenkaan sosiaalisten arvojen välittämistä

ja juurruttamista. Koulutus sisältää keskustelun, leikin, nuhtelun, varoituksen jne. Anna lasten kokea kaikki elämän vaiheet lapsuudesta, murrosiästä ja nuoruudesta.

Mutta mitä tehdä, kun lapset harhailevat kirkosta? Ensinnäkin on tarpeen tehdä ero siitä, ovatko lapset eksyneet evankeliumista vai ovatko etäisyydet tietystä laitoksesta.

Evankeliumin peruseriaatteiden huomiotta jättäminen saa vanhemmat sekoittamaan, mitä tarkoittaa olla Jumalan lapsi, ja kuulumiseen tiettyyn seurakuntaan. Jos lapsi ei enää ole vakituinen seurakunnassa, häntä ei pitäisi merkitä harhailevaksi tai että hän on helvettiin tms.

Jos joku tunnustaa evankeliumin totuuden, kuten pyhissä kirjoituksissa sanotaan, se tarkoittaa, että hän ei ole eksynyt, vaan hänet tulisi varoittaa vain tarpeesta kokoontua. Vanhempien saattaa olla tarpeen tutkia, miksi heidän lapsensa jättävät tapansa tavata muita kristittyjä.

Jos poika ei tunnusta evankeliumin totuutta ja jatkaa kokoontumisistaan □□tottumuksestaan, hänen tilansa Jumalan edessä on huolestuttava. Mitä hän tietää evankeliumista? Tunnustaako hän evankeliumin uskoa? Jos vastaus on kielteinen, on tarpeen ilmoittaa evankeliumin totuus, jotta hän uskoo ja pelastuu eikä vain kirkon kävijä.